

Catalunya, on ets? On vas?

written by Sebastià Sardiné | 15 de març de 2020

L'Estat, el *deep state*, és molt més que “el gobierno de la nación”, és la suma dels tres poders, més la premsa i més l'oligarquia (catalana inclosa). L'Estat té interessos propis. Els governs són els executors dels interessos d'Estat, entre els quals destaca la indissoluble unitat del regne. I ERC ha fet possible un govern de coalició a canvi d'una taula de negociació (bilateral?) per tractar de resoldre “El Cas dels Catalans”. D'altra banda, el nostre Govern i Parlament, han acceptat la mesa composta d'un aiguabarreig de polítics poc avinguts, sotmesos a interessos de partit, malgrat que l'exigència d'un relator o mitjancer no ha estat acceptada.

Portaven els partits en el seu programa electoral el que estan fent? A Perpinyà –que fou un gran èxit ciutadà– hi anàrem els votants de l'1-0, transversals, no pas els d'un determinat partit. Hi anàrem, aquells que omplirem 750.000 instàncies del Signa un Vot, el “Dret de Petició” que exigia l'exercici de l'autodeterminació, dret que la mesa del Parlament català no ha volgut debatre. Per què?

Algú manté anestesiada l'Assemblea de Cànecs Electes (ACE). L'AMI, està “desaprofitada” –Cervera *dixit*–, no s'hi volen apuntar les grans ciutats, per no perdre poder ni lideratge, o per fer la punyeta. L'ANC i Òmnium (potser contaminats políticament?) fan el que poden, o el que els deixen. El Tsunami, esvaït. I el poble català de l'1-0, segueix manifestant-se, vol la unitat d'acció, i no ser manegats pels partits, ni pels qui es volen perpetuar en la política.

ERC, el Govern i la majoria de partits sobiranistes, amb el seu actuar, han tallat volgudament les ales al poble. M'explico. Acceptar el “gobierno dialogante” una taula de negociació, és processisme d'estat, dilatori. A ulls internacionals, la taula, és entesa com un exitós intent

democràtic per solucionar un problema polític. Mentre hi hagi negociacions, el poble s'ha d'esperar. El poble coneix, emperò, que Espanya no ha complert mai els compromisos signats amb Catalunya, ni antigament, ni en aquest període pseudo-democràtic post CE-78. Sempre ens han enganyat, amb mil raons de mal pagador. Ara, la UE, rebaixa en molt les aportacions a Espanya; s'afavorirà de seguir rebent diners per al camp andalús, extremeny o castellà, a canvi d'oblidar-nos del corredor mediterrani que hivernarà anys i panys. Mentrestant, Catalunya pendent de noves eleccions, sense que s'albiri un nou moviment, una plataforma, formada per nova gent, sense polítics professionals, que ho condicionen tot a interessos de partit, malfiant-me de partits nous, amb vells professionals que volen seguir mamant de la mateixa mamella, triats amb el sistema i llei electoral espanyola, no pas triats en llistes obertes, com caldria.

Pensem en positiu. Què diu la Llei de Claredat del Canadà, o la Comissió Badinter i altres estudis de resolució de conflictes en casos semblants a les vindicacions catalanes? Exigeixen, bàsicament, negociar les parts en bona fe. És a dir, reconegut que el problema és polític, seuen, amb intenció aparent de solucionar-lo. Com es visualitza aquesta voluntat?, posant l'Estat a la seva taula negociadora, una Creu de Sant Jordi, que declara deure's als interessos d'Estat?, i a altre ministre català del Psoe, pro 155? Em voldria equivocar. Adverteixo: Madrid abdueix. Qui conviu a Madrid amb el poder, s'hi enganxa. El transformen. Mirin sinó Podemos. Madrid en sap molt de gestionar el poder, ho han fet tota la vida, des de la dreta o esquerra, sempre unionistes, alts funcionaris i famílies repetides de polítics de govern, ara uns, després altres. És a dir, els mateixos de sempre, però amb cares noves. Recordeu el somris del règim? Ara en diuen empatia.

Els catalans quan tenim un problema, cedint si cal, el resolem. Però ara, el problema és polític. Els problemes polítics, a Espanya, es "gestionen", no es resolen. Què vol

dir gestionar? Vol dir temperar el problema, allargar-lo per diluir-lo, oferir algun atractiu alternatiu, potser fiscal?, millors inversions mai complertes?, cedint més competències? El que vulgueu, però mai resolent el problema. Els problemes polítics no els resolen els polítics, els resol el poble prenent la determinació que vam "peticionar" (art 29 de la CE i també de l'Estatut) amb el Signa un Vot, i vam confirmar l'1-0/2017, pendent d'executar. No necessitem tants llibres expiatoris.

Desenganyem-nos, Madrid no ha cedit mai res. En tot cas, les seves possessions, se li han sollevat sempre, independitzant-se, aplicant l'Estat violència, des dels Països Baixos (1581) fins a les colònies americanes, o bé, regalant Castella terres que no eren seves (Tractat dels Pirineus, Gibraltar, Menorca ...), o abandonant pobles, Sàhara Occidental; o permetent dictadures, Guinea Espanyola. La monarquia hispana tant de bo negociï ara, per resoldre-ho, i l'encertin ERC-Govern-partits pro Dret a Decidir.

Negociar de bona fe vol dir no enganyar-se un a l'altre. Els juristes coneixem el que anomenem reserves mentals, l'engany a mitges i altres figures que, en cas de donar-se, convertiran en paper mullat qualsevol transacció signada. Ara per ara, no tenim encara elements per saber per on van les intencions, ni les converses. Ambdós parts tenen reserves mentals que desconeixem. Només sabem una cosa, es reuniran quadres mitjans cada mes, durant sis mesos. Ja hi ha reticències partidistes quan tot just hem començat. I les sentències? I els presos? I els exiliats? Més detencions? Encalls. El setembre, previsiblement, es tornaran a reunir a alt nivell. Per aprovar res? No, per atorgar-se altres sis mesos de negociacions –amb eleccions catalanes pel mig– fins al març-2021, i així arribarem a finals del 2021, i el poble, els de l'1-0/17, seguirà sense poder fer res, perquè, a ulls internacionals, les parts estan negociant de "bona fe", o no. Tota aquesta negociació, amics transversals, és un pur processisme. Els

polítics no resolen, gestionen i prou. La decisió l'ha de prendre el poble, tancant ell el parèntesi obert pels polítics professionals, que en viuen, de la gestió dilatòria.

La unilateralitat no és l'objectiu. La decisió unilateral de proclamar la República Catalana, amb assemblea i govern constituent, és conseqüència d'un mal fer continuat de l'estat dominant. La unilateralitat liderada pel poble (ACE+AMI+societat civil organitzada) és una decisió que no admet ajornaments, els partits han de fer un pas al costat. L'estat propi és un resultat que ens legitima per tractar de tu a tu l'Estat predecessor. L'estat propi fa inútils les euroordres, decauen els procediments judicials, l'existència de presos polítics i exiliats, sense que calgui reformar l'obsolet delictes de sedició, ni pidolar amnisties. Ho resol tot, encara que ens porti altres problemes que ja gestionarem, lliurement, a la nostra manera, pagant preus, és clar. La unilateralitat és el mal menor. Les converses sinceres, entre iguals, vindran després, amb el repartiment d'actius i passius, amb normes de convinença comunes, entre ciutadans, tots de la UE, sense fronteres ni entrebancs que facin la punyeta a les persones. Conviurem en pau, cadascú a casa seva, gaudint cada hom de la seva cultura i forma de ser.